

எழுந்த ஞாயிறு

ஒளிப்பொருள் நீ ! நீ ஞாலத்
தொருப்பொருள், வாராய் ! நஞ்சுக்
களிப்பினில் கடித்தைச் சரேக்கும்
கனற் பொருளே, ஆழ் நீ ரில்
வெளிப்பட எழுந்தாய் ; ஓகோ
விண்ணலொம் பொன்னை அள்ளித்
தெளிக்கின்றாய் ; கடலிற் பொங்கும்
திரையலொம் ஒளியாய்ச் சயெ்தாய்.

வயைத்தின் உணர்ச்சி

எழுந்தன உயிரின் கட்டம் !
இருள் இல்லை அயர்வும் இல்ல!
எழுந்தன ஒளியே, எங்கும் !
எங்கணும் உணர்ச்சி வளம்
பொழிந்ததின் கதிர் ஒவ்வொன்றும்
பொலிந்தேறி, மறேறி சமைலே
கொழுந்தோடக் கோபி வண்ணம்
கொழித்தது சூடர்க்கோ மானே!

காட்சி ஞாயிறு

பொங்கியும் பொலிந்தும் நீ ண்ட
புதுப்பிடர் மயிர்ச்சி லிர்க்கும்
சிங்கமே! வான வீதி
திகு திகு என எரிக்கும்
மங்காத தணற்பிழம்பே!
மாணிக்கக் குன்றே! தீரந்த
தங்கத்தின் தட்டே! வானத்
தகளியிற் பெருவிளக்கே!

ஒளிசெய்யும் பரிதி

கடலிலே கோபி கோபிக்
கதிர்க்கைகள் ஊன்றுகின்றாய்!
நடுவானில் கோபி கோபி
நிறைசூடர்க்கைகள் நீட்டி
இடைபட்டு மலையோ காடோ
இல்லமோ பொய்கை ஆறோ
அடங்கநின் ஒளி அளவா
அமைந்தனை! பரிதி வாழி!

கதிரும் இருளும்

என்னகாண் புதுமலை! தங்க
இழையுடன் நிலை வதைத்துப்
பின்னிய ஆடையு, காற்றில்
பெயர்ந்தாடி அசைவ தைப்போல்
நன்னீரில் கதிர் கலந்து
நளிர கடல் நளிதல் கண்டனே;
உன் கதிர், இருட்ப லாவை
உரித் தொளிச் சூளையுட் பிறற்றே!

கரபைபோக்கி எழில் செய்தாய்

இலகிய பனியின் முத்தை
இளங்கதிர்க் கையால் உண்பாய்!
அலை அலையாய் உமிழ்வாய்
அழகின், ஒலியை யெல்லாம்!
இலை தொறும் ஈரம் காத்த
கரபைபோக்கி இயல்பு காப்பாய்!
மலையெல்லாம் சோலையெல்லாம்
நனைக்கின்றாய் சூடர்ப்பொன் நீ ரால்;

எங்கும் அது

தாமரை அரும்பி லெல்லாம்
சரித்தனை இதழ்கள் தம்மை!
மாமரத் தளிர் அசைவில்
மணிப்பச்சை குலுங்கச் செய்தாய்!
ஆமாமாம் சவேற் கொண்டை
அதிலும் உன் அழகே காண்பனே!
நீ மன்னன்; ஒளியின் செல்வன்;
நிறை மக்கள் வாழ்த்தும் வய்யோன்.

பரிதியும் செயலும்

இறகினில் உயிரை வதைத்தாய்
எழுந்தன புட்கள்! மாதர்
அறஞ் செய்யும் திறஞ் செய் திட்டாய்!
ஆடவர் குன்றத் தோளில்
உறகைகின்றாய்! கன்று காலி
உயிர் பறச் செய்கின்றாய் நீ!
மறத் தமிழ் மக்கள் வாழ்வில்
இன்பத் தை வதைத்தாய் நீ யே.

பரிதி இன்றலே நிலாவாக்கு ஒளியில்லை

வாழும் நின் ஒளிதான் இன்றலே
வானிலே உட்குக் கள் எல்லாம்
தாழங்காய், கட்குக் காய் கள் பபோல்
தழைவின்றி அழகி மூக்கும்!
பாழ் என்ற நிலையில் வாழ்வைப்
பயிரிட்ட உழவன் நீ ; பனைங்
கழுகுக்கு வரேம் நீ யே!
கூளிருக்குப் பபோர்வை நீ யே!

ஞாயிறு வாழி

விழிப் பார்வை தடுத்து வீழ்
விரிகின்ற ஒளியே, சோர்வை
ஒளிக்கின்ற உணர்வே, வயைத்
திருளினை ஒதுக்கித் தள்ளித்
தழற் பரெவ்வுள்ளத் தன்னைச்
சாயப் பபோயே, வயிலில் ஆடித்
தழைக்கின்றோம் புதுஞாயிறுத்
தனிச்சொத்தோ வாழி நன்றே.

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp037.htm>